

O a doua problemă pentru Claire este că și-a adunat destui dușmani, ba chiar dintre cei importanți, atât din rândul oamenilor, cât și al vampirilor. Acum, ea locuiește în aceeași casă cu Michael Glass (proaspăt transformat în vampir), cu Eve Rosser (veșnică adeptă a modei goth) și cu Shane Collins (al cărui tată, în prezent absent din oraș, este un ucigaș de vampiri). Claire este cea normală dintre toți patru... sau așa ar fi trebuit să fie, dacă n-ar fi pătruns atât de adânc în secretele din Morganville. Între timp, a ajuns în slujba Fondatoarei Amelie și s-a împrietenit cu unul dintre cei mai periculoși, dar și mai vulnerabili, dintre toți vampirii: cu Myrnin, alchimistul.

Acum, tatăl vampir al Ameliei, Bishop, a sosit în Morganville și a distrus fragila pace a orașului, întorcându-i pe vampiri unii împotriva celorlalți și creând noi alianțe și facțiuni periculoase într-un loc în care existau deja prea multe.

Morganville se întoarce asupra lui însuși, iar Claire și prietenii ei au ales să rămână alături de Fondatoare, ceea ce, însă, ar putea însemna să colaboreze cu dușmanii lor... și să lupte împotriva propriilor prieteni.

UNU

Totul o luase razna, și orașul Morganville ardea... unele părți ale lui, în orice caz.

Claire stătea la fereastra Casei Glass și privea cum flăcările pictează geamul într-un portocaliu mat, pâl-pâitor. Mereu putuse să vadă stelele pe cer aici, în orașul Mama Naibii din Texas... dar nu și astă-seară. Astă-seară, era...

— Ai zice că este sfârșitul lumii, rosti o voce calmă, liniștită, în spatele ei.

Claire clipi, smulgându-se din transa ei, și se întoarse să privească. Amelie — Fondatoarea, și cea mai rea dintre vampirii din oraș, după afirmația majorității celorlalți — arăta fragilă și palidă, chiar și pentru un vampir. Își schimbase costumele pe care-l purtase la balul mascat dat în onoarea lui Bishop: nu făcuse rău, din moment ce costumele acela avea o gaură în piept, de mărimea unei țepușe, și-l umpluse tot de sânge. Dacă mai avea nevoie de o dovadă cu privire la cât de rezistentă era Amelie, în mod sigur

Claire o primise în seara aceasta. Când supraviețuiai unei tentative de asasinat, categoric câștigai puncte în plus.

Femeia-vampir purta îmbrăcăminte de culoare cenușie: un pulover moale și *pantaloni*. Claire făcu ochii mari, fiindcă Amelie, pur și simplu, n-avea nici o tangență cu pantalonii. Niciodată. Era ceva mai prejos de ea, sau cam pe-acolo.

Dacă stătea să se gândească, n-o mai văzuse nici în cenușiu, vreodată.

Chiar că venea sfârșitul lumii!

— Îmi amintesc de când a ars orașul Chicago, zise Amelie. Sau Londra. Sau Roma. Nu se sfârșește lumea, Claire. Dimineața, supraviețuitorii încep să construiască la loc. Este în firea lucrurilor. În cea omenească.

În clipa de față, Claire nu prea avea chef de discuții mobilizatoare. Nu-și dorea decât să se facă ghem în patul ei cald de la etaj, să-și tragă pernele peste cap și să simtă brațele lui Shane cuprinzând-o.

Nimic din toate acestea nu era posibil. Patul ei era ocupat în prezent de Miranda, o adolescentă șocată, cu puteri parapsihice și dependentă de endorfine; cât despre Shane...

Shane se pregătea să *plece*.

— De ce? a întrebat ea, luând-o gura pe dinainte. De ce-l trimiteți acolo? Știți ce-ar putea să se întâmple...

— Știi foarte multe lucruri despre Shane Collins, care ție nu-ți sunt cunoscute, o întrerupse Amelie. Nu este un copil, și a supraviețuit multor greutăți în decursul vieții

lui, chiar dacă este tânăr. Îi va supraviețui și acesteia. În plus, el vrea să joace un rol important.

Amelie îl trimitea pe Shane în întunericul premergător zorilor, împreună cu câțiva luptători aleși pe sprânceană, atât vampiri, cât și oameni, ca să intre în posesia laboratorului mobil, cea din urmă bancă de sânge accesibilă și sigură din Morganville.

Și era exact ultimul lucru pe care și-ar fi dorit Shane să-l facă. Și ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Claire pentru el.

— Bishop n-o să vrea laboratorul mobil pentru el, gândi Claire cu voce tare. El vrea să-l distrugă. Din punctul lui de vedere, Morganville e plin de bănci de sânge mobile. În schimb, *dumneavoastră* ați avea de suferit dacă l-ați pierde, așa că el o să-l atace. Corect?

Linia severă și subțire în care se strânseseră buzele Ameliei dădea limpede de înțeles că nu-i făcea plăcere să i se ghicească gândurile. Categoric, nu putea fi luată drept un zâmbet.

— Atât timp cât Shane are cartea la el, Bishop nu va îndrăzni să distrugă vehiculul, de teamă să nu-și distrugă în același timp și marea lui comoară.

În traducere, Shane era momeala. Din cauza *cărții*. Claire ura cartea aia afurisită. Nu-i adusese altceva decât necazuri, încă de când auzise pentru prima dată de ea. Amelie și Oliver, cei mai importanți vampiri din oraș, se străduiseră amândoi s-o găsească, iar cartea căzuse, în schimb, în mâinile lui Claire. Și-ar fi dorit să aibă curajul să

o smulgă de la Shane chiar în clipa asta, după care să iasă fuga și s-o azvârle în cea mai apropiată casă în flăcări, ca să scape de ea o dată pentru totdeauna, fiindcă din câte își putea ea da seama, nu-i făcuse nimănui vreun bine, niciodată... nici măcar Ameliei.

— O să-l omoare pe Shane ca să pună mâna pe ea, zise.

Amelie ridică din umeri.

— Mizez pe faptul că este cu mult mai dificil să-l omori pe Shane decât ar putea să pară.

— Mda, mizați. Îi mizați viața.

Ochii cenușii, înghețați, ai Ameliei o fixau neclintiți.

— Vreau să fie clar: mizez, în realitate, viețile noastre, ale tuturor. Așa că, fii recunoscătoare, copilă, și, în același timp, te avertizez. Aș putea să renunț oricând la lupta aceasta. Părintele meu mi-ar îngădui să plec... numai mie, singură. Înfrântă. Rămân numai din datoria față de voi, și față de toți ceilalți din oraș care-mi sunt credincioși. Nu mă determina să mă răzgândesc, adăugă, mijindu-și ochii.

Claire nu putea decât să spere că înfățișarea nu-i era la fel de răzvrătită pe cât se simțea în interior. Își lipi pe față ceea ce credea că ar reprezenta o expresie aprobatoare și incuviință. Ochii Ameliei se îngustară și mai mult.

— Pregătește-te. Plecăm în zece minute.

Shane nu era singurul care avea o misiune ingrată: tuturor le fuseseră repartizate sarcini nu tocmai agreabile. Claire urma să meargă cu Amelie, să încerce salvarea unui alt vampir: a lui Myrnin. Și, chiar dacă lui Claire îi plăcea

de Myrnin, și-l admira din multe puncte de vedere, nu era prea entuziasmată de perspectiva de a da ochii — din nou — cu vampirul care-l ținea prizonier, înspăimântătorul domn Bishop.

Eve urma să-și ocupe postul la cafeneaua Common Grounds, alături de aproape la fel de îngrozitorul ei fost patron, Oliver. Michael trebuia să plece spre universitate, împreună cu Richard Morrell, fiul primarului. Cum se presupunea că ar putea ei să protejeze câteva mii de studenți neștiutori, Claire n-avea habar; zăbovi un moment, minunându-se de faptul că vampirii chiar erau capabili să închidă orașul, când voiau. S-ar fi crezut că menținerea studenților în campus, într-o astfel de situație, ar fi fost imposibilă: își imaginea copiii sunând acasă, aruncându-se în mașini, fugind naibii de belele.

Da, numai că vampirii erau stăpâni peste telefonii fixă și mobilă, peste internet, televiziune și radio, și mașinile ori piereau, ori păteau câte un accident pe la marginile orașului, dacă vampirii nu voiau ca ocupanții lor să plece. Doar câteva persoane reușiseră cândva să iasă din Morganville fără permisiunea lor. Shane se număraseră printre ele. După care se întorsese.

Claire tot nu avea idee cât curaj îi trebuise pentru asta, știind ce-l aștepta.

— Salut, îi zise colocatară ei, Eve.

Se opri lângă ea, cu brațele pline de haine — negre și roșii, așa că aproape sigur proveniseră din garderoba ei încărcată de vestimentație goth — și-o examinează sumar

din privire pe Claire. Ea se schimbase, în ceea ce, în opinia lui Eve, ar fi reprezentat un echipament practic pentru luptă: o pereche de jeansi negri strâmți, un tricou negru mulat imprimat peste tot cu cranii, și ghete butucănoase, cu talpa groasă. Și un colier din piele neagră, cu țepi, în jurul gâtului, care aproape că-i sfida pe vampiri: *Na, mușcă de-aici!*

— Salut, răspunse Claire. Chiar ți se pare un moment potrivit pentru spălatul rufelor?

Eve își rostogoli ochii în orbite.

— Nostim. Mda, unele persoane n-ar vrea să rămână nici moarte în costumele lor tâmpite de bal, dacă mă-nțelegi. Tu ce părere ai? N-ai vrea să-ți scoți chestia aia?

Claire se studie la rîndul ei. Cu o sinceră mirare, constată că purta încă strâmtul și țipătorul costum mulat al deghizamentului ei de Arlechin.

— O, da, răspunse, suspinând. Ai ceva fără, știi tu, cranii?

— Care ți-e problema cu craniile? Și, apropo, răspunsul e oricum nu.

Eve trânti maldărul de haine pe podea și începu să scoțoască prin el, scoțând apoi o bluză neagră simplă și o pereche de blugi.

— Blugii sunt ai tăi. Scuze, dar am cam dat iama prin tezaurul fiecăruia. Sper să-ți convină lenjeria de pe tine, că prin sertare nu ți-am umblat.

— Ți-era teamă să nu cazi pe spate? o întrebă Shane, strecurându-și capul peste umărul ei. Te rog, spune da,

adăugă el, înșfăcându-și o pereche de blugi de-ai săi din teanc. Și te mai rog să nu-ți mai bagi nasul în șifonierul meu.

Eve îi arătă degetul mijlociu.

— Dacă-ți faci griji să nu-ți găsesc colecția porno, s-a fumat demult, bătrâne. Și află că ai niște gusturi tare, tare plictisitoare.

Smulse o pătură de pe canapea și făcu semn cu capul spre un colț al încăperii.

— Astă-seară nu-i rost de intimitate nicăieri prin casa asta. Haideți, aranjăm noi o cabină.

Se strecurară toți trei pe lângă oamenii și vampirii înghesuți în Casa Glass. Aceasta fusese transformată în sediul neoficial de campanie al taberei lor, ceea ce însemna multă lume mișunând peste tot, vârandu-și nasul în lucrurile lor, persoane pe care nimeni dintre ei, în condiții normale, nu le-ar fi lăsat să le treacă pragul.

De exemplu, Monica Morrell. Fata primarului își lepădase sofisticatul costum de Maria-Antoaneta, redevenind fata blondă, suplă, drăguță și dezgustătoare pe care o cunoștea și o detesta Claire.

— O, Doamne, exclamă Claire, scrâșnind din dinți. Nu cumva poartă *bluza mea*?

Era singura ei bluză bună. Din mătase. Abia o cumpărase săptămâna trecută. Acum, n-o s-o mai poată îmbrăca niciodată.

— Amintiți-mi s-o pun pe foc cu prima ocazie.